

Θησείο

*Διήγημα
του Πέτρου Στυλιανού*

Στα πικρά τα χρόνια της σκλαβιάς έχουσε κάποτε κι οι Ρωμιοί κάνα ξαστέρωμα, που σπάζει το μούχρωμα του κατασκότεινου ουρανού κι αστράφτει και φεγγίζει ως τα τρίςβαθα της ψυχής των πονεμένων ραγιάδων. Κι ο δεκαοχτάχρονος Κωνσταντής, απ' το Τραχώνι, το 'φτιαχνε σαν είχε κέφια το θάμα του, κάνοντας τις καρδιές να χτυπάν κατάχαρες και να κρυφαναχνοροδίζει το χαμογέλιο στ' αχείλι τους, το καταπικραμένο. Μπαίνει έτσι τις προάλλες στο τούρκικο καφενείο του Παλαίκυτρου κουβαλώντας ένα πελώριο ξεσαμάρωτο κυπριώτικο γαϊδούρι στους ώμους, πετώντας το στερνά στους κατάπληκτους αγάδες, που μένουν να τον κοιτάν σαστισμένοι αφήνοντας απ' τα χέρια να τους ξεφύγει του ναρκιλέ το μαρκούτσι. Κι ως να ξαναβρούν την ψυχραιμία τους, ξαναρπά το ζωντανό στα χέρια, το ξαναφορτώνεται, ανεβαίνει την ανεμόσκαλα, και τ' αμολά στα κεραμίδια, που βάλθηκε κι αυτό, απορεμένο, να γκαρίζει.

Πού να βαστάξουν τούτο το καταρεζίλεμα του χωριού οι αγάδες και προ παντός ο Χατζηταχίραγας, που μέχρι χτες ακόμα προοριζόταν για πασάς της Χώρας; Μα οι Ρωμιοί το γλεντάν με την καρδιά τους τούτο το καινούριο το κατόρθωμα του Κωνσταντή κι η ψυχή τους αλαφροπεταρίζει. Βλέπουν μπροστά τους θεοψυχωμένο, τον ψηλόλιγνο συμπατριώτη τους κι οι νιες των τριγύρω χωριών τον κρυφοκαμαρώνουν σαν τύχει να περνάει απ' το

στενό τους με το κοντοβράκι και το κόκκινο γαρούφαλλο περασμένο στο δεξάφτι.

Ο Κωνσταντής, προικισμένος με πρωτόγνωρη δύναμη σηκώνει βάρη ίσα με διακόσιες και τρακόσιες ακόμα οκάδες, λιώνει όποια αντίσταση βρεθεί κατάντικρύς του. Ψηλούτσικος, με σωστές αναλογίες, γιομάτος μυς, μ' ατσάλνια νεύρα, δεν αφήνει να του ξεφύγει απ' τα μπράτσα αντίπαλος. Άψευστη η βιολογική απόδειξη του δυναμικού του, το νουρί που προεξέχει στον κώκκυγα. Πάει τακτικά στην εκκλησιά και προσκυνάει. Ο ξεσηκωμός και τα κατορθώματα των παληκαριών του '21 στο Μωριά, στα νησιά τ' αρχιπέλαγος και στη Ρούμελη και τα τραγουδία, που οι μανάδες τραγουδάν για την παλληκαρία τους, τον νανουρίζουν απ' τα γενοφάσκια και την κούνια.

Περνάει απ' το πετονάτζι κάποτε ο Κωνσταντής, για να πάει στο Τραχώνι. Ξεπεζεύει για να ποτίσει τ' άλογο στη χαράγη, που βρίσκεται λίγα μέτρα πάνω απ' το μύλο του πετονατζιού. Ημέρα όμορφη, μικροφθινοπωριάτικη, ξεδιπλώνει τις μύριες αίστησες στο τεράστιο τ' αγρόκτημα των Κολίτσηδων κι απλώνει σε κυματιστούς αλλεπάλληλους τις μυρωδιές της Κυθρέας - που δεν μπορείς ν' αντισταθείς στον πειρασμό, σα μπαίνεις στην πομηλορή, να μην τις ακραγκίξεις και να μην τις γευτείς στη συνέχεια. Μα κι η θλιβή των

φύλλων τους αφήνει μια γλυκόξινη μυρωδιά να καρπίσει στον αγέρα, που μαγεύει. Οι κρεμμυδιές στιβάζονται κι όλας σε σωρούς απ' τους εργάτες. Ολόξανθοι, κατακόκκινοι, πανόμορφοι σχηματισμοί με τη γνωστήν ασάδα του κυπριώτικου κρεμμυδιού, που μουντζώνει με τα πέντε φάσκελα τα φράγκικα, και κορδακίζεται σαν κόκορας, που νικάει το γείτονα με τα δεκαπέντε σήμαντρα, σαν κάθε αυγή βάραι για να σημαδέψει της ημε'ρας της καινούργιας το μπάσιμο. Και δίπλα χρωματική πανδαισία ονειρική: λουβιές μ' ώριμες, θηλυκαρωμένες κοτσάνες, βυσινοκίτρινες μελιντζάνες, τα βαζάνια κρέμονται πανώριμα, τα σκόρδα, οι κολοκυθιές, φιδοσερνούσες απλώστρες, ολόφρεσκες, θρασερές με τα βαρβάτα τα σιαχουροκολόκυθα, μπάμιες, πιπεριές, με τα καταπράσινα παράγωγα, ή με τ' αποξηραμένα κοκκινοπίπερα απόδιπλα. Ρεβυθιές, φασολιές, μάχος, βίκος, φαβέττα, δύσμος, αντιμάχονται ποιο να καταχτήσει την πρωτιά στις πρωταίστηρες, της όρασης και της αφής, μα και της γεύσης και της όσφρησης. Οι μενεξέδες, οι βιολέτες, ο βασιλικός, οι ζίνιες και τα λισστρόφια επιστέφουν τη χρωματική πανδαισία. Και πλάι ο ποταμός του Παλαίκυτρου στον προτελευταίο διάκοσμο. Σκλινιτζιές, όργανα παραγωγής της χωριάτικης μακαρονάδας, οι ποταμοΐτανοι και οι πριντζόλοι θρασομανούν σ' εκτεταμένες κλίμακες, παρόχθιες, ενώ στα νερά του ποταμού τα χέλια, τα καβούρια, τα βατράχια. Τα τελευταία δοξολογούν ασταμάτητα το Θεό, που έδεσε, λέει, τόσο αρμονικά κι αξεδιάλυτα το σύμπαν. Κι απάνω στ' αγριολούλουδα μέλισσες και πεταλούδες, ζουζούνια αμέτρητα και σφήκες. Ξεδιψάει τ' άλογο και

σκύβει κι ο Κωνσταντής να δροισιστεί στα πεντακάθαρα νερά του ποταμού. Φχαριστά με τη σκέψη το δημιουργό και ξαφνικά θυμάται: Στην Τύμπου είχε υποσχεθεί στον Αχιλλή να του πάρει τρία σακιά αλεύρι. Έτσι κατεβαίνει, λίγες δεκαριές - κάπου πενήντα - δρασκειλιές χαμηλότερα, να δει το μυλωνά στο Πετονατζι. Είν' ο τελευταίος απ' τους τριανταδύο αλευρόμυλους του χωριού, και γι' αυτό και ο πιο μικρός μετά τις αλληπα'λληλες προκρουστικές αφαιμάξεις, που με το διαχωρισμό - τα πταξίμια των νερών των ποταμών - σ' όλο το μακρόσυρτο διάβα του από τον Κεφαλόβρυσο ίσαμε το Παλαίκυτρο δέχεται. Απ' τη χαραγή του Πετονατζιού, ο κύριος κορμός με το νερό του ποταμού κατευθύνεται στο Παλαίκυτρο κι ένα μέρος του πάει στο Τσιφλικούδι, που ποτίζει την παχιά γης των αγάδων. Ξέρουνε οι Τούρκοι πού να χτυπήσουνε διάνα. Στα σωχώραφα, στις παχιογές, με τα τρεχάμενα νερά, π' αρπάνε τους τίτλους απ' τα χέρια των Ρούμηδων. Μετά το μύλο του Πετονατζιού - κάπου δυο χιλιόμετρα νοτιοανατολικά - ο ποταμός κυλά σ' ένα όμορφο, πλατύ, πλούσιο κάμπο. Ξανά ο κύριος κορμός του ποταμού τραβά στο Παλαίκυτρο κι ένα μικρό του μέρος ξεκόβει ποτίζοντας το Ξέμετοχι. Έτσι, μικρή είν' η απόδοση του αλευριού του Πετονατζιού, μιας κι οι ποσότητες του νερού, οι κινητήριες δυνάμεις της φτερωτής, π' απ' το φυσούνι πέφτουνε, είν' ελάχιστες κι οι στροφές των λιθαριών μακρόσυρτες κι αργές. Λιγοστοί για τούτο κι οι πελάτες του Πετονατζιού, μα όταν οι απαλέτες στους άλλους μύλους του χωριού κρατάν σειρά μακρόσυρτη, «φτουρά» κι ο μύλος του Πετονατζιού. Δεξόζερβα του πετρόδρομου ευκάλυπτοι

κι ελιές, συκιές, μουριές, λεμονιές, πλατάνια, ένα παραδεισένιο, αναγεννησιακό σκηνικό, πεντάμορφο, πεντάφωτο, όπως οι φτερωτοί ουρανοί της γης μας αναγεννάν μερόνυχτα. Μα 'κείνος που σφραγίζει για κατοσταριές χρόνια το χρονόχωρο, είν' ο τεράστιος πλάτανος του Πετονατζιού, γνωστός σ' όλη την Κύπρο. Η παχιά σκιά του ξεκουράζει ίσα με δέκα ντουζίνες κουρασμένες και διψασμένους στρατοκόπους. Με διαμετρική τραβέρσα ίσα με τριάντα μέτρα, αναχαρίζει την πνοή στους ξέπνοους ταξιδευτές, σε λαμνοκόπους αγωγιάτες και σε φρυγμένους απ' την κάψα του μεσαρίτικου κάμπου απαλέτες. Και στις φυλωσιές του να ψάλλουνε μερόνυχτα αηδόνια κι αμέτρητα πετούμενα, ψάλτες π' ανυμνούνε με δοξαριές λυγίφθογγες τον πλάστη, ανακαλώντας στη σκέψη τους εξάισιους στίχους του Σοφοκλή:

αλίγεια
μινύρεται αηδών
χλωραίς υπό βάσσαις

Ο Κωνσταντής τραβά στο Πετονατζί με το γνωτό σίγουρο βηματισμό. Σταματάει. Ακούει τα πουλιά κι η καρδιά του φτερακίζει πιότερο κι απ' των πουλιών τα φτερακίσματα. Στρέφει τα μάτια στην πλατεία και ξαγναντεύει το μυλωνά, που 'χει στήσει το τραπέζι στον ίσκιο του γεροπλάτανου με τους φίλους του απαλέτες. Έτσι κάνουν όλοι οι μυλωνάδες - κι οι τριάντα δύο - στο χωριό με τους πελάτες τους. Ένας, όμως, απ' αυτούς, ο Λεοντής από τη Βώνη, σαν ξέκρινε τον Κωνσταντή, προτείνει στους άλλους.

- Ελάτε, ρε παιδιά, να πειράξουμε

τον Κωνσταντή!

- Με ποιο τρόπο; Οι άλλοι απορήσανε.

- Να, σαν μας πλησιάσει να μη το φωνάξουμε να βρούμε πινιά. Να μην τον κεράσουμε κρασί, να δούμε πώς αντιδρά!

- Καλά το λες, Λεοντή, λεν οι άλλοι, κρυφογελώντας κάτ' απ' τα μουστάκια τους.

Ο Κωνσταντής συγκόφτασε.

Χαιρετάει με το γνωστό χαιρετισμό του τόπου.

- Ώρα καλή, κοπέλια!

Κι η απάντηση πνιχτή.

- Καλώς τον Κωνσταντή!!

Ούτε ένα «κόπιασε», ούτε «να σε κεράσουμε μια πινιά», δεν ακούγεται.

Στην Κύπρο κι ιδιαίτερα στα χωριά, σύμφωνα με τους άγραφους πολύχρυσους κανόνες της φιλοξενίας, σαν περνάει κάποιος, κι ο πιο άγνωστος ξένος, δίπλα από το στρωμένο το τραπέζι, η συνηθέστερη φράση π' ακούγεται: κόπιασε να φάμε.

Κι ο ξένος, είτε που θ' απαντήσει ευχαριστώντας και συνεχίζοντας το δρόμο του, είτε που θα πει κι αυτός μια «πινιά» μαζί τους, για να μη φανεί ακατάδεχτος.

Του Κωνσταντή του κακοφάνηκε η στάση τους. Μα τίποτε δεν είπε. Κατηφορίζει καμιάν εξηνταριά δρασκελιές, μπαίνει, χωρίς να το χαμπαρίσουν οι απαλέτες στο μύλο μέσα, μιας κι η πόρτα βρι-

σκόταν - σ' αντίθετη μ' αυτούς θέση - στο νοτιά, που συνεχίζανε να τρώγουν και να γελούν για το κάζο, που κατάφεραν στον Κωνσταντή! Ψύχραιμα αυτός σταματάει το μύλο. Ανεβαίνει στον πάγκο με τα λιθά-ρια, τις δυο τεράστιες μυλόπετρες και με μια υπερφυσική ανυψωτική κίνηση σηκώνει τ' απανωλίθι στα χέρια. Τ' αρπάζει, το περνά απ' τη μεσιανή τρύπα - στην τρύπα που μέσα χύνεται για ν' αλεστεί το στάρι - στο χέρι και το κυλάει ίσα με το δεξί του τ' αγκωνάρι. Τραβάει έτσι με τη μυλόπετρα στο χέρι, που το βάρος της ξεπερνά τις τρακόσες τις οκάδες, σ' ένα δίολο χωρά-φι, και την αφήνει. Κι ήσυχα σα να μην είχε το παραμικρό συμβεί, κατεβαίνει στο Τρα-χώνι.

Ο μυλωνάς κι οι απαλότες του τρα-βάν σαν απόφαγαν, κατά το μύλο. Με κα-τάπληξη όμως βλέπουν το μύλο σταματη-μένο και χαμένο το λιθάρι. Τότες φυλιάζονται πως το πάθημα είν' δουλειά του Κωνσταντή, για τ' αστείο που γυρέψαν να του στήσουν. Βγαίνουν στο ψάξιμο να βρουν το λιθάρι και τελικά το σήμαναν. Μα ποιος θα το μπορούσε να το ξανακου-βαλήσει στην παλιά του θέση; Δεν ήτανε κι αλαφρύ, ας πούμε των τριάντα ή σαράντα οκάδων. Κι ούτε να το σαλέψουν τρεις άντρες δεν το μπορούσαν. Μα ούτε και κυλητό δεν τα κατάφερναν, γιατί το λιθάρι είναι ριγμένο σ' οργωμένη γης κι ούτε σπι-θαμή δεν ταρακουνιέται. Έτσι, θέλοντας και μη, στρέφονται στο Τραχώνι, παρακα-λώντας τον Κωνσταντή να τους συνδρά-μει. Κείνος προσώρας αρνιέται τ' αστείο μα σαν οι παρακλήσεις πέφτουνε βροχή τους λυπάται, λύνεται στα γέλια και τους διαβεβαιώνει πως θα βάλει το λιθάρι στον

τόπο του, μ' ένα μονάχα όρο.

- Να μου φέρετε ένα «κάρτο» κρασί. Τόσο το πρόστιμο που σας βάζω!

- Τόχεις, Κωνσταντή, μαζί μ' ένα περτίτζι ξυδάτο, τ' απαντά κατάχαρος ο μυλωνάς.

Κι ο Κωνσταντής ξαναβάζει στη θέση του τη βαριά μυλόπετρα και φιλιώνε-ται μαζί τους.

Στα χρόνια κείνα τα λίγα μετά το με-γάλο ξεσηκωμό του ελληνισμού, οι Τούρ-κοι του νησιού, όσοι έχουν κάποιο μπόι, κάνουν και τον παλαιστή. Γι' αυτό - μιας και τους αρέσει τ' άθλημα, που το εξασκούν χωρίς κανονισμούς και τεχνική - ξεφυτρώ-νουν κάθε λίγο και λιγάκι φουρνιές από τέτοια ππεχλιβάνια. Ίσως σ' αυτό να συνέ-βαλε κι η επανάσταση στο Μωριά με την πολύχρονη, την τόσο δραματική, ελληνο-τουρκική αντιπαράθεση. Κείνες τις μέρες καταφτάνει απ' την Πάφο στο Τραχώνι ένας Τούρκος παλαιστής, ο Καραχασάν, που ζητάει στην πλατεία του χωριού να παλέψει με τον Κωνσταντή, μιας κι η φήμη της παλληκαριάς του είχε φτάσει ως την Πάφο.

- Λείπει απ' το χωριό ο Κωνσταντής, απάντησε ο ίδιος κι έκανε τις καρδιές των Ρωμιών και των Τούρκων που 'χαν μαζευ-τεί στους καφενέδες, να γοργοχτυπάν απ' τη λαχτάρα. Ψυχανεμίστηκαν πως κάποιο καινούργιο κόλπο θα δρομολογούσε ο Κωνσταντής ξανά. Μικρορωμιές και χα-νουμάκια βγαίνουν στις γρίλιες των παρα-θυριών κι οι πιο τολμηρές ανεβήκαν στους

ταρσανάδες και στα κιόσκια.

Ο Καραχασάν ξεπεζεύει. Δένει τ' άλογό του στην κοντινότερη σκαμιά που συναπαντά και προστάζει να του φτιάξουνε καφέ και ναργιλέ.

- Και τί το θες τον Κωνσταντή, ξένε; Έκαμε ξανά απορεμένος, τάχατες, ο Ρωμικός.

- Άκουσα πολλά για τούτο το ππεχλιβάνι κι ήρτα να τον δω, να παραβγώ στο πάλεμα μαζί του.

- Μιας και λείπει απ' το χωριό ο Κωνσταντής, έλα να παλέψουμε μαζί. Κι αν με νικήσεις, τότες νάσαι πιο πολύ από σίγουρος πως κι αυτόν θα το νικήσεις, του σφουρίζει ο Κωνσταντής.

- Εβετ! κράζει καταχαρούμενος ο Καραχασάν.

Κι η πάλη στην πλατεία του χωριού, σε λίγο αρχίζει. Μα δεν φτούρισε πολύ. Ο Κωνσταντής αδράχνει με τις ανίκητες ασάλινες χειρολαβές τον Καραχασάν, τον αναποδογυρίζει και τον ξαπλώνει τ' ανάσκελα στην πλατεία του χωριού, κάτω απ' τις φωνές, που φτάνουν στα μεσουράνα, των Χριστιανών του χωριού και σ' ένα σκηνικό με κατεβασμένα - ίδια ξυρισμένα μίδια - τα μούτρα των λιγοστών Τούρκων κατοίκων.

Ο Κωνσταντής στρέφεται στον Τούρκο παλαιστή, που δεν μπορεί πια να συνεχίσει τον αγώνα.

- Μιας και δε με νίκησες, ούτε και τον Κωνσταντή θα το νικήσεις, του λέει πειραχτικά.

Έτσι όμως σαν τον είδε σαστισμένο, περίλυπο, τον πριν από λίγο περήφανο Καραχασάν, τον λυπάται και του ψιθυρίζει την αλήθεια.

- Εγώ είμαι, Καραχασάν, ο Κωνσταντής, που ζήτησες μαζί του να παλαίψεις!

Ο Καραχασάν μένει άφωνος και σαστισμένος. Θαυμάζει όμως τη δύναμη του Κωνσταντή και παραδέχεται την ήττα του. Προχωρεί παρακάτω, ζητά το χέρι του αντίπαλου και το φιλά. Χαιρετάει τους χωριανούς κι ιδιαίτερα τον Κωνσταντή, καβαλλάει τ' άλογό του και σκεπτικός στρέφεται στην Πάφο.

Δύσκολα και πικρά τα χρόνια και η ζωή γίνεται ακόμα πιο πικρή απ' το φόβο και τον τρόμο που σκορπίζει στους ταξιδευτές στη Λάρνακα - το εμπορικότερο κέντρο του νησιού, μα και σ' όλη την ανατολική Κύπρο - ο Μαύρος των Κελιών. Ένας κατάμαυρος - γι' αυτό και τ' όνομά του, ντούρος Τούρκος απ' τα Κελιά, θεόρατος, μοβόρος, σωστό θεριό που καταληστεύει τους ταξιδευτές. Αλοίμονο σ' όποιον, Έλληνα για Τούρκο, πέσει στα χέρια του. Τους αρπά και το φορτίο και τα χρήματα, κι όποιος τολμά, όχι απλά ν' αγριέψει, μα και να εναντιωθεί ή και ν' αντιμιλήσει έστω, ο Μαύρος τον σκίζει σαν γατί με τα μαχαίρια του. Η τούρκικη διοίκηση τον επικηρύσσει με μεγάλο χρηματικό ποσό, μα η αστυνομία έχει τα χάλια της. Αγράμματοι οι πιο πολλοί αστυνομικοί, συνένοχοι σε κακουργήματα, χίλια δυο αδικήματα και μίζες, δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα. Τις προάλλες πέφτει θύμα άλλος ένας χωριανός και φίλος του, ο Αντωνής, από την Κυθρέα. Βγήκε στο

δρόμο του μια νύχτα με τ' όπλο του ο Μαύρος. Ο Αντωνής ταξίδευε απ' την Ακανθού, όπου είχε την έδρα του ο προϊστάμενος και συγγενής του, ο Χριστόδουλος Μελής. Ο τελευταίος βρισκόταν στη δούλεψη των Σεβέρηδων, που εμπορεύεται τα χαρούπια της επαρχίας. Ο Μαύρος στην αρχή δεν κατάλαβε τον Αντωνή. Μα κι ο Αντωνής, μ' όλο που ήταν γνωστός του ο Μαύρος, που τον μπαξίσωνε, τάχασε. Έπιασε από ίχτερο και πέθανε μ' όλες τις προσπάθειες του γιατρού να τον γιατροπορέψει, σαράντα μόλις μέρες μετά το γάμο του.

Ο Κωνσταντής, ύστερα και απ' το στερνό τούτο έγκλημα του Μαύρου, όρκο κάνει να τον ξεκάνει. Έχει αηδιάσει απ' τα εγκλήματά του. Δεν παίρνει άλλο η κατάσταση, μονολογεί κάθε τόσο. Σκέφτεται το Θησέα, που 'χει ακουστά απ' το δάσκαλο του χωριού, σα σκοτώνει τον Προκρούστη. Κι ο Θησέας σκοτώνει το ληστή με κίνδυνο της ίδιας της ζωής του. Ο Κωνσταντής λατρεύει το Θησέα, που το παράδειγμά του βάζει φτερά στα πόδια και στη σκέψη του. Να λευτερώσει τον τόπο απ' τη μάστιγα, το σύγχρονο Προκρούστη, που αστυνομία και στρατός όχι μονάχα να τον συλλάβουν, μα ούτε και να τον εντοπίσουν δεν μπορούνε. Στο μυαλό του δουλεύει και ξαναδουλεύει το σχέδιο, μα σε κανένα δεν το μολογεί. Έτσι φορτώνει κατά το δειλινό στα δυο-τρία γαϊδούρια του τ' αλεύρι και ξεκινάει απ' την Κυθρέα μαζί με λίγους άλλους συντοπίτες αγωγιάτες, για τη Σκάλα, για να το πουλήσουνε στους φουρνάρηδες. Ο πιο σύντομος δρόμος απ' την Κυθρέα για τη Σκάλα, πέρναγε απ' τα Κελιά, το χωριό του Μαύρου. Νύχτωσε

σαν φτάνουν στην περιοχή του Φουρνιού. Ξεφορτώνουνε τα ζα, για να ξεκουραστούν κι αυτά μαζί τους. Κι έτσι κατάκοποι που ήσαν, τα μάτια τους γλαρώνουν. Μα 'χουνε τον ύπνο του λαγού, μιας και στην καρδιά τους φώλιαζε του Μαύρου ο φόβος. Η νύχτα προχωρά κι οι σύντροφοι του Κωνσταντή ξυπνάν αλαφιασμένοι. Ξαναφορτώνουν τα σακιά στα ζώα, φωνάζουν και τον Κωνσταντή, που λαγοκοιμάται, τάχατες, παρέκει, για να κινήσουν για τη Σκάλα. Μα ο Κωνσταντής αρνιέται. Δηλώνει κουρασμένος κι αποζητά να κοιμηθεί λίγο ακόμα.

- Αντέστε εσείς, τους λέγει και 'γω θα τον πάρω κάνα - δυο ώρες 'κόμα και κατά το μεσονύχτι θα κινήσω κι εγώ. Θα συναντηθούμε με το καλό και την ευκή του Θεού αύριο το πρωί στη Σκάλα!

Με μισή καρδιά κινάν οι άλλοι.

Κι ο Κωνσταντής, κάνοντας τον κοιμισμένο, μετράει τα λεπτά, τα δευτερόλεπτα, προσμένοντας στιγμή τη στιγμή το Δράκο να φανεί. Και δεν πέφτει έξω. Γύρω στα μεσάνυχτα μια σκιά γλιστράει προς το μέρος του μέσα στη φεγγαρόλουστη τη νύχτα. Η σκιά πλησιάζει στον κοιμισμένο, τάχατες, Κωνσταντή. Ο Μαύρος σαν αστραπή ξεθηκαρώνει το χασαπομάχαρο, που στραφτοκοπάει στο φως του φεγγαριού, το βάζει στο λαιμό του Κωνσταντή και τον προστάζει.

- Κεττίρ, πε, ππαρά!! Παράδωσε, μωρέ, τα χρήματα!

Ο Κωνσταντής κάνοντας τον τρομοκρατημένο προσπαθεί τάχατες, να ψελίσει.

- Εφέτημ, δεν κρατώ δεκάρα. Γπαρά γιοκ! Τίποτε δεν πούλησα ακόμα. Είμ' απένταρος, φτωχός, φουκαριάρης.

Ο Μαύρος όμως δεν τον πίστεψε. Κι αφρίζοντας από θυμό, τον απειλεί.

- Σαν την κότα θα σε σφάξω, φουκαριά, αν δεν μου δώσεις το πουγγί σου!

Αδίκα ο Κωνσταντής ορκιζότανε στον Αλλάχ για την απενταρία του. Κι όταν πείστηκε πια πως με τίποτε τη γνώμη του Μαύρου στο τέλος δε θα μετάλλαζε, έριξε και το στερνό χαρτί του.

- Αν δεν με πιστεύεις εφέντημ, έλα, γιοκλάταμε!

Σύγχρονα σήκωσε ψηλά τα δυο του χέρια, για να πειστεί ο Μαύρος πως δεν ήταν οπλισμένος. Και ο Μαύρος τονε πίστεψε. Βλέποντας, μάλιστα, πως ήταν και σκιαγμένος απ' το φόβο, τον πλησιάζει και τον ερευνά, για να βρει το πουγγί με τα λεφτά του. Ο Κωνσταντής δεν του παίρνει καιρό. Σαν αστραπή πέφτει απάνω του, τον σφίγγει με τ' ατσάλενια χέρια του και μ' όλες τις σπασμωδικές ενέργειες του Μαύρου τον ρίχνει στα μπρούμυτα στη γη. Γονατίζει απάνω του, φέρνει τα χέρια του πιο πίσω και τα δένει σφιχτά, πιστάγκωνα, με σκοινί πό' χει πρόχειρο στη μέση.

Ακίνητοποιημένος ο Μαύρος εξακολουθά να έχει ψευταίσθησης. Φαντάζεται πως ο Κωνσταντής θε να το λύσει αναγκαστικά σε λίγο, για να τον βοηθήσει να φορτώσει τα γομάρια του. Έτσι, πιστεύει, για θα σκοτώσει τον Κωνσταντή, για - το πιο ακόμα σίγουρο - θα του ξεφύγει.

Στέκεται όμως σε λίγο αποσβολωμέ-

νος, σαν αντικρίζει τον Κωνσταντή να παίρνει ένα-ένα τα σακιά με τ' αλεύρι και να τα φορτώνει στα γαϊδούρια. Τότες μονάχα ο Μαύρος κατάλαβε πως είχε τον Κωνσταντή μπροστά του και γρύλλησε.

- Αχ, πε γκιαούρ σίντι (τώρα μόλις) αγναντίν (κατάλαβα) πως είσαι ο Κωνσταντής. Αν το μυριζόμουν θα σ' έπεζα (θα σε ντουφέκιζα), την ώρα που ήσουν ξαπλωμένος.

Καιδος του ο Μαύρος να τον παρακαλεί να τονε λευτερώσει και να του δώσει, πάμπλουτος όπως ήταν, όσα χρήματα ζητούσε.

Μα του Κωνσταντή τ' αυτί απ' όλα αυτά δεν ιδρώνει. Έτσι, σαν αποτελείώνει το φόρτωμα, βγάζει από ένα γαϊδούρι τη μπουτταρκά, τη ρεσιμέ, όπως τη λένε στο Τραχώνι και τηνε φορά στο Μαύρο. Σηκώνει στη συνέχεια το ληστή από χάμω, το δένει με το σκοινί στο γαϊδουροσάματο και κινά για τη Σκάλα.

Αχνοροδίζει κιόλας, σαν ο Κωνσταντής με το πολύτιμο φορτίο μπαίνει θριαμβευτικά στη Σκάλα. Οι Σκαλιώτες σαν κινάν να πάνε στις δουλειές, βλέπουνε με θαυμασμό και τρόμο τούτο το παράξενο караβάνι να προχωρά αργά μα σταθερά στον προορισμό του. Στο αστυνομικό αρχηγείο της πόλης. Τα νέα διαδίδονταν ουν αστραπή στην πόλη και χιλιάδες Σκαλιώτες στήνονται στους δρόμους χειροκροτώντας και ζητωκραυγάζοντας τον Κωνσταντή, ξαλαφρώνει της γης απ' το φοβερό τούτο θεριό, το σύγχρονο Μινώταυρο, τον Προκρούστη των αρχαίων, το δράκο των Κελιών, που ρούφαγε αχόρταγα το αίμα και το χρήμα